

လက်ပညးကြီးနှင့် ရွှေကိုကိုင် မိုးကေ့

2007 DIGITAL PAINTING & GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

(၁)

မြို့ကြီးပြကြီးများ တွင် မီးသွေးတစ်ပိဿာကို ရာဂဏန်းထိ ဈေးဖြစ် ကုန်ပြီ ဆိုသောအခါ ရိုးမတောင်ခြေရှိ မီးသွေးဖုတ်သမားများမှာ ဤနှစ် တော့ သူတို့ ၏ "လက်မည်းကြီးနှင့် ရွှေကိုကိုင်" ကြရမည့်နှစ်ပဲဟု ဝမ်း သာအားရ ပြောဆိုနေကြသည်။ ။

သူတို့ ကြားသောသတင်းမှာ အမှန်ပင်။ မကြာမီကာလ၌ သူတို့ ၏ မြို့နယ်လေးက မီးသွေးကုန်သည် များ ၊ မီးသွေးပွဲရုံများက လူများ သည် ရွာစဉ်လျှောက်၍ ဆွေမျိုးသားချင်း တော်စပ်သူများကို ကြိုတင်စရန်ငွေ ပင် ပေးလာသည် ။ မီးသွေးကောက်သူ၊ မီးသွေးချုပ်သူများ အဖြစ် ရောက်လာကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း မီးသွေးဖုတ်သူများမှာ သူ့ထက်ငါဦး သက်ဆိုင်ရာ တောခေါင်း၊ ချောင်းခေါင်းများမှ တစ်ဆင့် ခွင့်ပြုချက်ရယူကြသည်။ ။ ဒေသခံများ အတွက် အိမ်သုံးယာသုံး သစ်ဝါးများ ခုတ်ခွင့်ပေးသော ‘အပတော’များကို လိုင်စင်ယူကြရသည်။ ။ အထူးသဖြင့် သစ်တောကြီးများ နှင့် ဆက်စပ်နေသော ‘အပေတော’များကို ပိုမို၍ လက်ဦးမှု ရယူကြသည်။ ။ အကြောင်းမှာ အပတောကို အကြောင်းပြု၍ မီးသွေးကောင်းရနိုင်သော သစ်တောကြီးများ ထဲက သစ်မာသစ်ကောင်းများကို ဥပဒေလွတ်ခုတ်ယူ မီးသွေးဖုတ်နိုင်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဖက်သန်းကုန်းရွာက လှည်းသုံးစီးသည် မီးသွေးဖုတ်ရန် တောတက်လာကြသည် ။ လှည်းသုံးစီးတွင် ရိက္ခာပို့သမားအပါအဝင် လူကိုးယောက်ပါ၏။ သူတို့ မှာ မီးသွေးဖုတ်ရင်း တောထဲတောင်ထဲ၌ သုံးလေးလခန့် နေကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် လက်နက်ရိက္ခာများ နှင့် စားအိုး စားခွက်များကိုလည်း အပြည့်အစုံ လှည်းပေါ်တင်လာကြသည် ။

ရှေ့ဆုံးက သွားနေသော လှည်းပေါ်တွင် သိမ်းမောင်၊ ရွှေမော်နှင့် ကြည်ဝင်းတို့ ပါသွားကြသည် ။ ဒုတိယလှည်းမှာ မောင်သိုက်၊ လှဝင်းနှင့် ထွန်းအောင်တို့ ဖြစ်ကြသည် ။ တတိယနောက်ဆုံးလှည်းမှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးကြီးထွန်း၊ တင်ဆိုင်နှင့် ကျော်စိန်တို့ ဖြစ်ကြသည် ။

မနက် ကြက်ဦးတွန်ကပင် တောတက်လာကြသော သူတို့ အဖွဲ့သည် နေထွက်တစ်ပြု၌ ခေါင်းရန်ချောင်းနားကို ရောက်လာကြ၏။ ဒေါင်းရန်ချောင်းမှာ ရိုးမထဲက စီးဆင်းလာသော ချောင်းဖြစ်သော်လည်း နွေလတွင် ချောင်းအပြည့် ရေမရှိ။ ရေတင်အိုင်များ နှင့် သဲသောင်တွေသာ များသည် ။

ချောင်းထဲရှိ ရေအိုင်နားတွင် မြက်သောက်ပုတ်များ နှင့် ချုံပုတ်များ ရေအိုင်တစ်နေရာကို လှည်းကွေ့မောင်းလာကြရာ လှဝင်းက-

"ငါ ကွမ်းယာဝါးလိုက်ဦးမယ်။ မင်းလှည်းကြိုး ခဏဆွဲဦး..."

ဟု ပြောသဖြင့် ထွန်းအောင်က လှည်းဝင်မောင်းရသည် ။ ထွန်းအောင်သည် ရှေ့က မောင်းသွားသော သိမ်းမောင်ကြီးတို့ လှည်းဘီးရာအတိုင်း လှည်းဆက်မောင်းလာသည် ။ သူတို့ ထဲတွင် မောင်သိုက်က တော့ လှည်းပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်ပါလာ၏။ ရေအိုင်နားရှိ ယင်းရွဲပင် ချုံအစက သဲသောင်တွင် လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်လောက် ရှိသော မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်ရာ ထွန်းအောင်က လန့်ဖြတ်ပြီး လှည်းကို ရုတ်

တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဟေ့... ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ လှည်းဒေါက်ကျိုး..."

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာလို့ လှည်းရပ်လဲကွ"

နောက်လှည်းက ဦးကြီးထွန်းလှမ်းမေးသံနှင့် ထွန်းအောင်နောက်ရှိ အိပ်ငိုက်လာသော မောင်သိုက်ကလည်း အထိတ်တလန့်နိုး လာပြီး မေးလိုက်၏။ ဦးကြီးထွန်း လှမ်းမေးသံနှင့် မောင်သိုက်၏ အထိတ်တလန့် အသံတို့ မှာ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွားသည်။

"ဟို-ဟို၊ ရှေ့မှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်ဗျ"

"မင်းအဘ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ပင့်ကူကိုက်သတ်ထားတာ နေမှာ ပေါ့"

"ဗျာ..."

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဦးကြီးထွန်းတို့ လှည်းက ထွန်းအောင်တို့ လှည်းနောက် ရောက်လာကြသည်။ ထွန်းအောင် လှည်းကြိုးဆွဲထားသည် ကို မြင်လိုက်သည် နှင့်-

"ဟဲ့ - မောင်သိုက်၊ ချာတိတ်ကို မင်းက ဘာလို့ လှည်းမောင်းခိုင်းရတာတုန်း"

"ကျွန်တော် ကွမ်းဝါးမလို့၊ ခဏပါ ဦးကြီး"

အမှန်က ကွမ်းဝါးသူမှာ မောင်သိုက်မဟုတ်၊ လှဝင်းသာ။ လှဝင်းကွမ်းဝါးရန် လုပ်နေသည် ကို မြင်သဖြင့် မောင်သိုက်က ဦးကြီးထွန်း အပြစ်တင်မှာ စိုး၍ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် တမင်လွှဲပြောလိုက်ခြင်းသာ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ငါက လှည်းဒေါက်များ ကျိုးလားလို့ "

"မဟုတ်ပါဘူး ဦးကြီး။ ဒီကောင်က ပင့်ကူကိုက်ထားတဲ့ မြွေကို မြင်လို့ လန့်ပြီး လှည်းရပ်ပစ်..."

"ချာတိတ်၊ မင်းဦးကြီးလှည်းပေါ် ဆင်းလာခဲ့။ မင်းက မောင်သိုက်တို့ လှည်းပေါ် သွားလိုက်"

ဦးကြီးထွန်းက သူ့လှည်းမှ တင်ဆိုင်နှင့် ထွန်းအောင်တို့ ကို ခိုင်းလိုက်သည် ။ တင်ဆိုင်က မောင်သိုက်တို့ လှည်းပေါ် ရောက်လာသလို ထွန်းအောင်ကလည်း ဦးကြီးထွန်းတို့ လှည်းပေါ် တက်လာရသည် ။

"ကဲ - လှည်းဆက်ထွက်ကြလေကွာ။ မောင်သိုက် ရှေ့ကသွားနှင့်တဲ့ သိမ်းမောင်တို့ လှည်းကို အမီလိုက်ရမှာ ပေါ့"

ဦးကြီးထွန်း၏ စကားအဆုံးမှာ ပင် မောင်သိုက်တို့ လှည်းက ချက်ချင်း စ,ထွက်သည် ။ မောင်သိုက်တို့ လှည်းနောက်မှာ ဦးကြီးထွန်းနှင့် ထွန်းအောင်တို့ လှည်းက ကပ်လိုက်လာသည် ။

"ဒီမှာ ထွန်းအောင် လူလေး အဘပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး"

"မင်း အလျင်က မီးသွေးဖုတ် လိုက်ဖူးလား..."

"တစ်ခါနှစ်ခါ လိုက်ဖူးပါတယ်"

"ဘယ်လူတွေနဲ့ တုန်း"

"ရွာဖျားပိုင်းက ဦးဦးသာညိုတို့ နဲ့ ပါ"

"ကိုသာညိုကြီးက တောမှာ တောင်မှာ အထိတ်တလန့် မလုပ်ရဘူး၊ မအော်ရဘူးဆိုတာ မင်းကို မပြောဘူးလား"

"အဲဒီတုန်းက ခုလို မြွေလည်း မတွေ့မိလို့ ပါ"

"ထားတော့၊ ခု ဟိုမြွေကိုကြည့်စမ်း၊ အသေလား အရှင်လား"

လှည်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှစ်လံသုံးလံအကွာတွင် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသော မြွေကို ဦးကြီးထွန်းက လက်ညှိုးထိုးပြ၍ မေး၏။

"ကိုကြီးသိုက်ကတော့ ပင့်ကူကိုက်သတ်ထားတယ် ပြောတာပဲ"

"အေးဟုတ်တယ်၊ တောပင့်ကူကြီးက မြွေကိုကိုက်ပြီး မြွေဦးနှောက်ကို ဖောက်စားထားတာ"

"ဗျာ..."

တောပင့်ကူက မြွေဦးနှောက်ကို ဖောက်စားသည် ဆိုသောစကားကို တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော ထွန်းအောင်က အံ့သြသွား၍ 'ဗျာ'လိုက်မိသွားသည်။

"မဗျာနဲ့ ၊ တောပင့်ကူတွေဆိုတာ အလွန်အဆိပ်ပြင်းတယ်။ မြွေကိုလည်း နိုင်တယ်။ တောပင့်ကူများ ဟာ ဟိုလို ယင်ရွဲချုံပုတ်တွေမှာ အသိုက်လုပ်အနေများကြတယ်။ တောပင့်ကူကိုက်ရင် မသေပေမယ့် အသားတွေ တဖြည်းဖြည်း ပုပ်ရိပြီး၊ ခြေလက်တွေဆို ခြေဆစ်လက်ဆစ်တွေပါ ပြုတ်ကျတတ်တယ်။ အဘတို့ မီးသွေးကျင်းဆိုတာ ရေလည်း လိုတော့ ဒီလိုချောင်းတွေနဲ့ မနီးမဝေးမှာ မီးသွေးဖုတ်ကြရမှာ ပဲ။ အဲဒီအခါ ရေတွင်းရေအိုင်နားမှာ ယင်ရွဲချုံတွေ့ရင် မီးငြိမ်းသတ်ဖို့ ရေခပ်တဲ့ အခါ ယင်ရွဲချုံထဲ ပင့်ကူအိမ်ရှိမရှိ ရှိနေရင် မတိုးမတိုက်မိဖို့ မင်းတို့ အထူးသတိထားကြရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့..."

"ဟုတ်ကဲ့.."

"ခု - ပင့်ကူက မြွေကိုနိုင်လို့ ဦးနှောက်ဖောက်စားသွားပေမယ့် ပင့်ကူ

ဆို အသေအလဲနိုင်တဲ့ အကောင်တစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်"

"ဘယ်လိုအကောင်လဲ အဘ"

"ပျားနသန်တို့ ပိတုန်းတို့ တော့ မင်းမြင်ဖူးမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်ဖူးပါတယ် အဘ"

"အေး - အဲဒီလိုပဲ၊ နဂါးဠုန်ဆိုတဲ့ အကောင်တစ်မျိုးရှိတယ်။ အဲဒီအကောင်ကိုတော့ ပင့်ကူတွေ အလွန်ကြောက်ပဲ။ နဂါးဠုန်တောင်ပံခတ်ပြီး ပျံလာသံကြားရင် ပင့်ကူတွေမှာ နေစရာ မရှိလောက်အောင် ကြောက်ပြီး ဟိုပြေးပုန်း၊ ဒီပြေးပုန်းနဲ့ သစ်ရွက်သစ်ခက် သစ်ပင်ခေါင်းတွေထဲ ဝင်ပြီးပုန်းတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွတ်ပါဘူး။ နဂါးဠုန်က သစ်ခေါင်းထဲထိ ဝင်လိုက် လာပြီး၊ အမြီးနဲ့ ထိုးသတ်ကာ သစ်ခေါင်းထဲက ဆွဲထုတ်လာကြတယ်"

"ပင့်ကူဦးနှောက်ကိုလည်း နဂါးဠုန်က ဖောက်စားတာကိုး"

"နဂါးဠုန်က ပင့်ကူဦးနှောက်ကို ဖောက်စားတာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ သူထိုးထုတ်လိုက်လို့ သတိမေ့သွားတဲ့ ပင့်ကူကို သူက သူ့သားသမီးလုပ်ဖို့ ချီယူသွားတာ၊ အဘကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတယ်။ နဂါးဠုန်လာတုန်းက လေပေါ်ကပျံလာပေမယ့် အပြန်ကျတော့ ပင့်ကူအလေးနဲ့ မိုးပေါ် ပျံမတက်နိုင်တော့ဘူး။ တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး သူ့အသိုက်ဖွဲ့မယ့်နေရာထိ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆွဲသွားရတယ်။ သားသမီးလိုချင်တဲ့ ဇောလို့ ပြောရမှာ ပေါ့"

"ဟင် ပင့်ကူကြီးကို နဂါးဠုန်က ဘယ်လိုသားသမီး လုပ်မှာ လဲ အဘ ။ မျိုးမှ မတူတာ..."

"မင်း နဂျယ်ကောင်ဆိုတာ မြင်ဖူးမှာ ပေါ့"

"မြင်ဖူးပါတယ်"

"မြင်ဖူးရင် အဲဒီ နဂျယ်ကောင်တွေဟာ ဘယ်လိုသားသမီးလုပ်လဲ"

"ပေါက်ဖတ်တို့ ပိုးတုံးလုံးတို့ ကို ကိုက်ချီ လာပြီး သူတို့ တစ်ပိုင်းတစ်စလုပ်ပြီး အိမ်နံရံတို့ သစ်ပင်တို့ မှာ ကပ်ထားတဲ့ ရွှံ့အိမ်ထဲကို ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ ရွှံ့တွေကိုသွားသယ် လာပြီး ပေါက်ဖတ်တို့ ပိုးတုံးလုံးတို့ ထည့်ထားတဲ့ အိမ်ကို ရွှံ့နဲ့ ပိတ်ပြီး အပေါ်က စီစီမြည်နေတယ်။ သူ့လ၊ သက်တမ်းစေ့တော့ အဲဒီ ပေါက်ဖတ်ပိုးတုံးလုံးတွေဟာ ဘဝပြောင်း အသွင်ပြောင်းပြီး နဂျယ်ကောင်လေးတွေ ဖြစ်လာကြတယ်"

"အဲ- ခုလည်း အဲသလိုပဲ၊ နဂါးဥျန်တွေဟာ အဲသလို ပင့်ကူတွေကို အသွင်ပြောင်းလုပ်ပြီး နဂါးဥျန်ကောင်လေးတွေ မွေးဖွားပေးကြတယ်။ သူတို့ ထိုးတုတ်လိုက်တဲ့ ပင့်ကူဟာ သေသွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မေ့မြောသွားတာ။ နဂျယ်ကောင်တွေက ပိုးတုံးလုံး ပေါက်ဖတ်တွေကို ရွှံ့အိမ်ထဲ ထည့်မံပြီး အပေါ်က မန္တန်မှုတ်သလို တစ်စီစီမြည်နေတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ အထဲက အကောင် သတိရလာအောင် မန်းမှုတ်နေတယ်ဆိုပြီး တချို့အရပ်မှာ နဂျယ်ကောင်တွေကို ဇော်ဂျီကောင်တွေလို့ တောင် ခေါ်ကြတယ်ကွ။ နဂျယ်ကောင်တွေလိုပဲ နဂါးဥျန်ကောင်တွေလည်း ပင့်ကူကောင်တွေကို နဂျယ်လိုပဲ သားသမီးအဖြစ် အဲသလို လုပ်တတ်ကြတယ်"

"ဟဲ့ ဆိုကာ နှင်တံမြှောက်ရုံနဲ့

သွားလိုရာ တိမ်ယံရောက်နိုင်ငဲ့

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx"

ဦးကြီးထွန်း၏ စကားအဆုံးမှာ ရှေ့ဆုံးကသွားနေသော ကိုသိမ်း

မောင်တို့ လှည်းဆီမှ သီချင်းသံကို ကြားရသည် ။ ဤသည် မှာ သူတို့ လှည်း ဘယ်နေရာကို ရောက်သွားပြီဆိုသည် ကို နောက်က လိုက်လာကြသော လှည်းများ သိအောင် အသိပေးသံ ဖြစ်သည် ။

ထိုအခါ နောက်ဆုံးလှည်းဖြစ်သော ထွန်းမောင်တို့ လှည်းပေါ်ရှိ တင်ဆိုင်ကလည်း ရှေ့လှည်းကလူများ သူတို့ လှည်းကို စောင့်၍ သွားနိုင်ရန် ရပ်ကြီးသူ သီချင်းကို အော်ဆို၍ အသိပေးလိုက်၏။

"ရပ်ကြီးသူတို့ ဟန်မူပိုမို ...

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ဆင်မ တစာ သည် နွားမှာ လ ..

အသော့နှင့်ပြန် တစ်ကျော့..."

"ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်၊ ဘယ့်နှယ် - ဘယ့်နှယ်...၊ ဆင်မတစာက နင့်နွားဆီ ရောက်လာရတာတုံး ဟ။ ဆင်အပ်တံဆာ သည် နွားမှာ လပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွ"

ဟု ဦးကြီးထွန်းက အော်လိုက်ရာ ထွန်းအောင်နှင့် တင်ဆိုင်တို့ မှာ တဟားဟား ရယ်မိလိုက်သည် ။ ပြီးမှ ဦးကြီးထွန်းက စကားဆက်၍ -

"မင်းက မီးသွေးဖုတ် တစ်ခါနှစ်ခါ တောတက်ဖူးတယ်ဆိုတော့ ဒီချောင်းကိုတော့ သိပါတယ်နော်"

နောက် သဲကောချောင်းငယ် တစ်ခုကိုအဖြတ်မှာ ဦးကြီးထွန်းက ထွန်းအောင်ကို မေးပြန်သည် ။

"ဖုံမြူးချောင်းဆို မဟုတ်လား အဘ"

"ဟုတ်တယ်။ ဖုံမြူးချောင်းလို့ ကော ဘာကြောင့်ခေါ်လဲ သိလား"

"အဲဒါတော့ ဘာကြောင့်ခေါ်မှန်း မသိပါဘူး အဘ"

"အဘတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီချောင်းဟာ နွေ မိုး ဆောင်း တစ်ခါမှ ရေမခန်းဘူးကွ။ ဖုံတွေလည်း ဒီချောင်းမှာ အမြဲမြူးထူးပျော်ပါးနေလို့ ဖုံမြူးချောင်းခေါ်ကြတယ်။ ခု ချောင်းက တိမ်ကောသွားတော့ ဖုံတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်ကြမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ။ ဒါနဲ့ အဘတို့ လှည်းပေါ်မှာ ဒီသံကွင်းတွေက မီးသွေးဖုတ် ရာမှာ သုံးတာလား။ ကိုသိမ်းမောင်တို့ မောင်သိုက်တို့ လှည်းမှာ လည်း မမြင်မိလို့ ။ အလျင် ဦးဦးသာညှိတို့ နဲ့ မီးသွေးဖုတ် လိုက်ဖူးတုန်းကလည်း ပါလာတာ မတွေ့မိလို့ ပါ"

အချင်းနှစ်ပေမျှရှိသော သံကွင်းသုံးလေးကွင်းကို သူလှည်းပေါ် တက်လာကတည်းက ထွန်းမောင်မှာ သတိထားမိသည် ။ မီးသွေးဖုတ်ရာတွင် ထိုသံကွင်းများကို မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချသော ပစ္စည်းမှန်းမသိ။ သူသည် မီးသွေးဖုတ် တစ်ခါနှစ်ခါ လိုက်ဖူးသော်လည်း အခြားမီးသွေးဖုတ်သမားများ ဆီတွင် လည်း မမြင်ဖူးသဖြင့် သိချင်နေသည် ။ ပြီးတော့ သံကွင်းတွေကို ရေနံဆီဆွတ်ထားသော အဝတ်စတွေနှင့်လည်း ကွင်းပြည့်ပတ်ထားသည် ။

ထွန်းအောင်၏ စကားကို ဦးကြီးထွန်းက ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြီး-

"မင်း အမေးအမြန်းကတော့ ထူသား၊ နောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့ကွာ ။ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုရေးတစ်ရာ ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ မင်းကို ပြောထားရဦးမယ်။ မင်းက အမေးအမြန်းထူသားဆိုတော့ ခု မင်းမေးချင်တာမေး။

တောထဲတောင်ထဲ ရောက်ရင်တော့ တောမေးတောင်မေး မမေးရဘူး နော်။ တောဆိုတာက နတ်ကြီးတယ်ကွ ကောင်လေးရယ်..."

နတ်ကြီးတယ်ဟူသော ဦးကြီးထွန်း၏ စကားကြောင့် ထွန်းအောင်မှာ နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး သူမေးမိတာ လွန်များ သွားလားဟူ သော သဘောနှင့် ဦးကြီးထွန်း၏ မျက်နှာကို အားနာပါးနာ မော့ကြည့် နေမိသည် ။

"ကဲ.. မင်း ဘာများ မေးချင်သေးလို့ လဲ"

"မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး အဘ"

"အေး မင်းမမေးရင် မင်းကို ငါမေးမယ်။ တို့ ဖြတ်လာကြတဲ့ ချောင်း ကိုတော့ ဘာကြောင့် ဒေါင်းရန်ချောင်းလို့ ခေါ်လဲ။ မင်း ဦးဦးသာညှိက ဘာပြောဖူးလဲ"

"ဦးဦးသာညှိက ဘာမှ တော့ မပြောဘူးအဘ။ ဒီချောင်းကို ဒေါင်းရန်ချောင်း ခေါ်တယ် မှတ်ထားဆိုလို့ ဒေါင်းရန်ချောင်းလို့ ပဲ မှတ်ထားခဲ့ဖူး ပါတယ်"

"ဒေါင်းရန်ဆိုတာတော့ မင်း သိပါတယ်နော်"

"သိပါတယ် အဘ။ မြင်လည်း မြင်ဖူးပါတယ်။ အတောင်မှာ အပြောက်အပြောက်တွေနဲ့ သိန်းငှက်လို ငှက်မျိုးပါ"

"အေး - ဒါဆို ဒေါင်းရန်ချောင်းလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ခဲ့ကြလဲဆိုတာ အဘ ပြောပြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒီ ဒေါင်းရန်ငှက်တွေဟာ တပေါင်း၊ တန်ခူး လများ ရောက်ရင်

ဒီချောင်းတစ်ဝိုက်ကို စုန်ဆန်ပြီး ပျားအုံတွေကို ပျံ့ဝဲလိုက်ရှာကြတယ်။ သူတို့ က ပျားအုံထဲရှိတဲ့ ပျားသူငယ်ကောင်လေးတွေကို အလွန်ကြိုက်ကြတယ်။ ဒီချောင်းနားတစ်ဝိုက်မှာ လည်း ဟိုတုန်းက ပျားအုံတွေ သိပ်ပေါတယ်။ အဘတို့ လူပျိုပေါက်အရွယ်အထိ ဒီချောင်းဖျားမှာ ပျားအုံတွေကို တွေ့ရသေးတယ်။ အဘတို့ အဖေအဖီး လက်ထက်တွေကတော့ ပျားအုံတစ်အုံဟာ လှည်းဘီးလောက်တောင် ရှိတယ်လို့ ပြောပြဖူးတယ်။ အဲဒီ ပျားအုံတွေကို ဒေါင်းရန်ငှက်တွေက တွေ့ရင် ပျားအုံရှိရာကို ထိုးဆင်း လာပြီး ပျားအုံထဲက ပျားမကြီးတွေကို တောင်ပံနှစ်ဖက်နဲ့ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ခတ်ပြီး၊ ပျားသူငယ်တွေရှိတဲ့ ပျားသလက်ကို ဖဲ့ကိုက်ကာ မိုးပေါ် ပျံတက်ပြေးတယ်။ ပျံရင်းကလည်း ပျားသလက်ထဲက ပျားသူငယ်တွေကို စားပစ်တယ်။ ကုန်ရင် နောက်တစ်ခါ ထိုးဆင်း လာပြီး တိုက်ခိုက်လုယက်ပြန်တယ်။ ပျားကောင်ကြီးတွေကလည်း သူတို့ အသိုက်အအုံကို လာဖျက်တဲ့ ဒေါင်းရန်ငှက်တွေကို မိုးပေါ်ထိ တက်လိုက်၊ ကိုက်ခဲကြ၊ တုတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျားတွေရဲ့ အတောင်က ပါးပါးလွှာလွှာလေးဆိုတော့ ဒေါင်းရန်ငှက်လို အမြင့်ကြီးပျံတက်လို့ မလိုက်နိုင်ကြဘူး။ အပေါ်ရောက်လေ လေပြင်းလေဆိုတော့ သူတို့ အတောင်ပါးပါးလေးတွေက လေဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ပြန်ဆင်းပြီး သူတို့ အုံကို ဝိုင်းခံအုံထားပြီး ကာကွယ်ကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျားတွေက အုံပေါ်မှာ ထောင်ချီသန်းချီ ရှိနေပေမယ့် ဒေါင်းရန်ငှက်က ထိုးဆင်းလာပြီး အတောင်ပံနဲ့ ရိုက်နှက်လိုက်တာနဲ့ ပျားတွေမှာ ဖရိုဖရဲ လွင့်စဉ် ကုန်ကြတာပေါ့။"

"အဲသလို ပျားနဲ့ ဒေါင်းရန်ငှက်တို့ တိုက်ခိုက်နေကြတာ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းတယ်။ အဘတို့ ဆို လှည်းရပ်ပြီးကို ကြည့်ကြရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ခါမှာ တော့ ဒေါင်းရန်ကိုယ်ပေါ် ပျားကောင်ရေ သိန်းသန်းမက

ဝိုင်းတွယ်ကိုက်ထားကြတော့ အတောင်လေးပြီး ဒေါင်းရန်ငှက်က မိုးပေါ်အမြင့်ကို ပျံမတက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ တင် ပျံပြေးရင်းက ပျားကောင်ရေအလေးနဲ့ မြေပေါ်ကို ထိုးကျ လာပြီး ဒေါင်းရန်သေတာကိုလည်း အဘတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီဒေါင်းရန်ချောင်းနားမှာ မြင်ဖူးတယ်။ ဒီလောက်ဆို တို့ ဖြတ်လာကြတဲ့ - ချောင်းကို လူတွေက ဒေါင်းရန်ချောင်းလို့ အစဉ်အဆက် ခေါ်လာကြတာ မင်း ရှင်းပြီနော်"

"ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ"

ဤသို့ဖြင့် စကားတပြောပြောနှင့် လာကြရာ မကြာမီ ရှေ့ကသွားနှင့်သော သိန်းမောင်ကြီးတို့ လှည်းကို မီလာသည် ။ လှည်းသုံးစီးသည် ဆက်၍ မောင်းလာကြရာ မြေညီသစ်တောစမှ တောနက်ထဲ စဝင်လာကြ၏။ ထိုအခါ အအေးဓာတ်က စတင်နှုတ်ဆက်လာသည် ။ သစ်ပင်ကိုင်းခတ် ရွက်လက် ရိုးတံညို အကြိုအကြားမှ အတန်းလိုက် ဖြာကျနေသော နေရောင်ခြည်တန်းထဲတွင် နှင်းမှုန်များကလည်း ရစ်ဝိုင်းပြန့်ကျဲ အုံ့ဖွဲ့နေကြတုန်း။

သစ်ခတ်သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို လှည်းဘီးတက်ကြိတ်သွားသံ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်နှင့် ငှက်သံ၊ ကျေးသံ၊ မျောက်အော်သံများ နှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အတော်ဝေးဝေး တောင်ပေါ်က ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံများကိုပင် ကြားလာရသည် ။

လှည်းကို သတိထား - မောင်းရင်းနှင့်လည်း မီးသွေးဖုတ်ရန် သစ် - ကောင်းရနိုင်သောနေရာနှင့် စခန်းချ၍ ကောင်းသော နေရာများကိုလည်း ကြည့်ရှု လေ့လာကြသည် ။ သူတို့ အဖို့ စခန်းကောင်းနေရာကောင်းကို မရွေးချယ်၍ လည်း မဖြစ်။ သူတို့ မှာ တောထဲတောင်ထဲ လေးလ နေနေကြရမည့်သူများ ဖြစ်သဖြင့် စခန်းကောင်းနှင့် သစ်

ကောင်းဝါးကောင်းများ ပေါများ ရာ သစ်လုံးကြီးငယ်တို့ ထူထပ်ရာကို ရှာဖွေကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ လုပ်ငန်းမှာ ယခုလို ရိုးမတောနက်ထဲလာ၍ မီးတောက်မီးလျှံများ နှင့် သက်စွန့်ဆံဖျား နပန်းလုံးကြရမည်ဖြစ်သော မီးသွေးဖုတ်လုပ်ငန်း။ ထို့ကြောင့်လည်း ‘သစ်ကောင်းရမှ ဝမ်းကောင်းမည်’ဟူသော သူတို့၏ ဆောင်ပုဒ်အရ သစ်ကောင်းသစ်မာများ ပေါများ ထူထပ်သော နေရာကို တမင်ရွေး၍ ရှာလာကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ ၏ လုပ်ငန်းဖြစ်သော မီးသွေးဖုတ်အလုပ် ဆိုသည် မှာ အမှန်က လွယ်ကူသော အလုပ်တော့မဟုတ်။ သူတို့ ပြုလုပ်ထားသော မီးသွေးဖိုမှာ အများအားဖြင့် ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးတတ်တာ များ သည် ။ ထိုသို့ မီးသွေးဖိုပေါက်ကွဲပါက အသိစောလျှင် တော်၏။ အသိနောက်ကျပါက အသက်နှင့်ရင်း၍ ပိတ်ရ၊ ဆို့ရ၊ ဖာထေးကြရသည်။ ။ မီးပူခံ၍ ငရဲသားတမျှ လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ ။ မည်သို့ဆိုစေ သူတို့ ၏ လုပ်ငန်းမှာ နဖူးကချွေးခြေမ၊ ကျရုံမက မြေပြင်သို့ပင် အိုင်ထွန်းအောင် ကျရသောလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ။

ဤသည် တို့ ကြောင့်လည်း ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြသူတွေမှာ ဒုပေနာပေ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ လိုသည်။ ကျွဲလှည်း၊ နွားလှည်းရှိဖို့ လိုသည်။ သတ္တိရှိဖို့ လိုသည်။ ။ အစစအရာရာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပြီး အပင်ပန်းခံနိုင်ရမည်။ သို့မှသာ အောင်မြင်မှုကို ရနိုင်သောအလုပ် ဖြစ်၏။

"ဗျို့.. ဦးကြီးထွန်း၊ ဟိုနေရာဆို မကောင်းဘူးလား"

ရှေ့လှည်းပေါ်ရှိ မောင်သိုက်က ဦးကြီးထွန်းကို လှမ်းအော်ပြောသည်

။

"အေး - ငါလည်း စဉ်းစားမိပါရဲ့ ကွာ။ တောကလည်း ထူသားပဲ။ သုံး

လေးဖိုလောက်တော့ အသာကလေး ရနိုင်မယ်"

ဦးကြီးထွန်းက သူလည်းကို ခဏရပ်တန့်ကာ မောင်သိုက် လက်ညှိုး ထိုးပြရာကို ကြည့်၍ ပြန်ပြောသည်။ ။ ထိုအခါ သူတို့ ၏ လှည်းများမှာ လည်း အလိုလို ရပ်တန့်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

"ဒီလိုဆို ဆင်းပြုကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျ၊ ပိုပြီး သိရတာ ပေါ့"

ရွှေမော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည်းပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဦးကြီးထွန်းနှင့် ထွန်းအောင်တို့ အားလုံးမှာ လည်း လှည်းပေါ်က ဆင်း၍ မီးသွေးဖုတ်ရန်နေရာကို ရွေးချယ် ရှာကြည့်နေကြ၏။

သူတို့ သည် လှည်းများကို လှည်းလမ်းကြောင်းထဲ၌ ထားခဲ့ကာ လှည်းလမ်းကြောင်း၏ လက်ယာဘက်တွင် ရှိသော တောထဲသို့ ခြေလျင် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

"ဟော - ဒါ သပြေပင်ပေါ့ကွ၊ ဖြောင့်တန်းနေတာပဲ။ ဟိုက် - ဟိုဘက်မှာ လဲ ကျင်းတစ်ခုပါလား။ ခက်တော့တာပဲ။ ဒီနေရာကို ဘယ်သူများ ဦးသွားပြီလဲ မသိဘူး။ ဒီအပင်ကတော့ နွားတုံးလုပ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟေ့"

ဦးကြီးထွန်းက တောအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။ ။ ဦးကြီးထွန်းပြောသော ‘နွားတုံး’ ဆိုသည် မှာ မီးသွေးဖို၏ အောက်ခံတုံးကို ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ အောက်ခံတုံး ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သော အပင်မှာ ထိပ်ဝအကျယ် တစ်တောင်ကျော်မျှ ရှိရမည်။ ထို့ပြင် ၎င်းတုံး၏ အရှည်မှာ ပေ (၄၀)ရှိရပေမည်။ သို့မှ သာ ယင်းကို နွားတုံးလုပ်၍ ရသည်။ ။ မီးသွေးတစ်ဖိုတွင် နွားတုံးနှစ်တုံးပါလေရာ ၎င်းနွားတုံးတို့ သည်

မီးသွေးဖိုတစ်ခုလုံး၏ အရေးပါ အရာရောက်သော ပစ္စည်းတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ တောတစ်တောသို့ မီးသွေးဖိုတစ်ရန် အရင်ဆုံး လာရောက်သောသူသည် ၎င်းတောအား မိမိမီးသွေးဖိုမည်ဟူ၍ မှတ်ထားကြောင်း အမှတ်အသားတစ်ခုခု ပြုလုပ်ပြီး ထားရှိရသည် ။ သို့တည်းမဟုတ် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို အကောင်အထည် ပေါ်လာအောင် စတင်၍ ပြုလုပ်ထားရသည် ။ သို့မှသာ ၎င်းနေရာသို့ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မလာရောက်တော့ချေ။ အကယ်၍ မီးသွေးဖိုတစ်ရန် လာရောက်သည့်တိုင်အောင် ထိုနေရာ၌ မိမိထက် ဦးသူရှိနေသည် ကို လုပ်ငန်းအရ သက်သေခံနေသဖြင့် ထိုလူသည် ဤနေရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားရပေမည်။ ဤသည် ကား သူတို့လို မီးသွေးဖိုတစ်ခု အလုပ်သမားများ ၏ ချစ်စရာကောင်းသော စည်းကမ်းဥပဒေ ဓလေ့ထုံးစံပင်။

မီးသွေးဖိုကျင်းတစ်ခု၏ ပုံစံမှာ အလျား ပေ (၄၀) လောက် ရှိရမည်။ ပြီး ထိုကျင်း၏ အနက်မှာ (၃) ပေရှိရမည်။ သူတို့ ယခု တွေ့မြင်ရသော ကျင်းမှာ သည် လိုမဟုတ်။ အလျား (၆)ပေလောက်ရှိပြီး အနံမှာ (၂) ပေနှင့် အနက်မှာ လည်း (၂) ပေလောက်သာ ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းကျင်းငယ်ကို မီးသွေးကျင်းမဟုတ်ဟု ထွန်းအောင်က ထင်၏။

"အိုး - ဦးကြီးထွန်းကလည်း ဗျာ၊ ဒီနေရာက သွားရေးလာရေးလည်း လွယ်ကူတယ်ဗျ။ ဒီကျင်းက ဘာလုပ်ထားတဲ့ ကျင်းမှန်းမသိတာနောက်ပြီး မြေတွေတောင် ပြိုတဲ့ နေရာက ပြိုနေပြီပဲ။ တကယ်လို့ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကပဲ ဦးထားတယ်ဆိုဦးတော့ သစ်ပင်လေး ဘာလေး လှဲပြုပြီး 'တောစ' ထားရမှာ ပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ဒီကျင်းတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှ ဒီအနားမှာ အမှတ်အသားမှ မရှိတာ"

လူငယ်တွေက သည် နေရာကို လုံးဝ လက်လွှတ်မခံချင်ကြပေ။ အကြောင်းမူ သည် ကျင်းကို မီးသွေးဖုတ်ရန် ပြုလုပ်ထားသော ကျင်းဟူ၍ သူတို့ က လုံးဝမယုံကြည်ကြသဖြင့် ဖြစ်၏။ သစ်ကောင်း၊ ဝါးကောင်းများ ပေါကြွယ်ပြီး တောထူသဖြင့် အနည်းဆုံး မီးသွေး လေးငါးဖိုလောက် ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်နိုင်မည်ဟု သူတို့ က ယူဆသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကြီးထွန်းကို သူတို့ က ယခုလို ပြောဆိုရခြင်း ဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ် ဦးကြီးထွန်းရဲ့ ထွန်းအောင်ပြောတာ မှန်တယ်ဗျ။ တောသိပ်နက်နက်ကြီးထဲကို သွားရမယ်ဆိုရင် ကျွဲနွားလည်း ပန်း၊ လူလည်း ပန်းပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်ပြီး တွင် ကျယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ..."

မောင်သိုက်က ထွန်းအောင်၏ စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည် ။

သို့သော် ဦးကြီးထွန်းက လူကြီးပီပီ နေရာဌာနကို စဉ်းစားတတ်သည့် မို့ ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်တွေတွေ လုပ်နေ၏။

"မင်းတို့ က တယ်ပြီး အပြောလွယ်တဲ့ ကောင်တွေပဲ။ တကယ်လို့ တို့ထင်သလို သူများ တကာတွေ လာပြီး ဦးထားတဲ့ နေရာဆိုရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ တောထဲတောင်ထဲ လာပြီး တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စကားများ ရရင် မကောင်းဘူးကွ"

အစစအရာရာ၌ စိုးရိမ်တတ်သော ကိုသိမ်းမောင်က ဆိုသည် ။ သူ့အပြောကလည်း မဆိုးလှ။ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိသည် ။ သို့သော် ယခု သူတို့တွေ့မြင်နေကြရသော ကျင်းငယ်မှာ မီးသွေးဖုတ်ရန် တူးထားသော ကျင်းပုံစံနှင့်မတူ။ မည်သို့ကြည့်ကြည့်၊ ကြည့်ချင်သလိုကြည့်၊ မတူရေးချမတူ ဖြစ်နေသည် ။ ထိုကျင်းမှာ လူသေကောင် မြှုပ်နှံမည့် ကျင်း၏ ပုံစံမျိုးလို ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ပြင် ကျင်းတစ်ဖက်ကလည်း မြေများ ပြိုကျနေသည် မို့ သူတို့ အဖို့ စဉ်းစားရ ခက်နေသည် ။

မြင်တွေ့နေရသော အမှတ်အသားကလည်း မထင်မရှား၊ ဝိုးတဝါးနီ
င်လှသည်။ ။ 'စားရမှာ လည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်၊ ပစ်ရမှာ လည်း ဆီနဲ့ ဝင်းဝင်း
'ဆိုသလိုပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးနှင့်
အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကာ ဝေဖန် ပြောဆိုနေကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ၎င်းကျင်းငယ်ကို လူမတူးမဆွဘဲ မည်သို့မျှ သူ့အလိုအ
လျှောက် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းကတော့ မရှိ။ ဤသည် ကိုလ
ည်း သူတို့ က တွေးတော့ တွေးမိကြသည်။ ။

"အို - ကိုသိမ်းမောင်ကလည်း ဗျာ။ အလကား မဟုတ်တာတွေ လျှောက်
ကံတွေးပြောနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တော့ မောင်သိုက်နဲ့ ထွန်းအောင်
ပြောတာကိုပဲ သဘောကျတယ်။ တကယ်လို့ သူများ ဦးထားတယ်ဆိုရင်
လဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လားကွ"

အသားမဲသလောက် စိတ်တိုတတ်သော တင်ဆိုင်က ဝင်ပြောပြန်သ
ည်။ ။ ပြီးလျှင် သူ့ဘေး၌ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ရပ်နေသော လှဝင်းနှင့် ကြည်
ဝင်းကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။ ။ တင်ဆိုင်၊ ကြည်ဝင်းနှင့် လှဝ
င်းတို့ သုံးယောက်ကို လှည်းများ ပြန်ပို့ရန်နှင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ရန် ရွာမှ
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ တင်ဆိုင်ပြောတာ မှန်တယ်။ တကယ်လို့
ဦးကြီးထွန်းနဲ့ ကိုသိမ်းမောင်တို့ ပြောသလို ပြဿနာဖြစ်လာလဲ နောက်
မှ ကြည့်ရှင်းကြတာပေါ့"

"နောက်မှ ကြည့်ရှင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ။ အခုရှုပ်မှ
နောင်ရှင်းမှာ ။ အခုပဲ အပြတ်ရှင်းရမယ်။ မင်းတို့ သုံးယောက်က ရွာကို
စောစော ပြန်ချင်တိုင်း တို့ ကို ချောက်တွန်းနေတာပဲ"

လှဝင်းတို့ ကို ဦးကြီးထွန်းက ငေါက်လိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် သွားခေါသော လှဝင်းမှာ ငြိမ်၍ ဇက်ပုသွားလေသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်၏ တာဝန်မှာ အားလုံး တောထဲသို့ရောက်သည် နှင့် တဲဝိုင်းဆောက်ရမည်။ လိုအပ်ပါက သစ်ဝါးများကို နွားနှင့် တိုက်ပေးရမည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင် ပြီးစီးသည် နှင့် သူတို့ ၏ တာဝန်များ ပြီးဆုံးပေမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ကလည်း မကြန့်ကြာသင့်သော အချိန်ကို မကြန့်ကြာစေချင်ကြသည် မှာ လည်း သူတို့ အပြစ်မဟုတ်။

"အို.. ပြောနေတာကြာတယ်ဗျာ။ ဗျို့ - ဦးကြီးထွန်း၊ ကျွန်တော်တော့ လှည်းတွေ ဒီနေရာကို မောင်းလာခဲ့တော့မယ်"

"ဟေ့ကောင်... မောင်သိုက်၊ မင်းကလဲ စိတ်ချည်းပဲ၊ နေပါဦးကွ။ စဉ်းစားပြီးလုပ်တော့ မမှားနိုင်ဘူးပေါ့ကွ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည်းများကို မောင်းနှင်ယူရန် ထွက်ခွာသွားသော မောင်သိုက်ကို ဦးကြီးထွန်းက အော်ပြောလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရန် ဦးကြီးထွန်းက တောထဲ ဝင်သွားသည်။ ။

"အိုဗျာ... ဦးကြီးထွန်း စဉ်းစားနေတာနဲ့ နေမွန်းတည့်တော့မယ်။ ဗိုက်က ဆာ လာပြီဗျ။ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်တော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့"

မောင်သိုက်က ဦးကြီးထွန်းကို မကြားတကြားပြောကာ လှည်းများကို မောင်းနှင်ယူရန် ထွက်ခွာသွား၏။

မည်သို့ဆိုစေ၊ လူငယ်ပီပီ တက်တက်ကြွကြွနှင့် လုပ်တတ်၊ ပြောတတ်ဆိုတတ်သော မောင်သိုက်ကို အားလုံးကတော့ သဘောကျကြ၏။

သူတို့ မှာ ဦးကြီးထွန်းနှင့် ဆက်လက်၍ မဆွေးနွေးတော့ဘဲ မိမိတို့ ၏ လှည်းများကို မောင်းနှင်ယူဆောင်ခဲ့ရန် ထိုနေရာမှ လှည်းများ ရှိရာ သို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ။ ကိုသိမ်းမောင်ကမူ ဦးကြီးထွန်းနှင့် အခြေအနေကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရန် ဦးကြီးထွန်းနောက် ထွက်လိုက်သွား၏။ သူတို့ ၏ လှည်းများ ရပ်တန့်ထားသောနေရာမှာ ယခုနေရာနှင့် အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးလေသည်။ ။ ယင်းကြောင့် မြန်မြန်ရောက်ရန် ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်နှင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြရ၏။ လူငယ်များ ဖြစ်ကြသော ထွန်းအောင်တို့ အားလုံးမှာ လှည်းများ အနီးသို့ ရောက်သည် နှင့် လျင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။ ။ ပြီးလျှင် စောစောက သူတို့ စခန်းချရန် သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ ရောက်အောင် လှည်းလမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်ပြီး လှည်းသုံးစီးစလုံးကို တောလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာကြ၏။ ဦးကြီးထွန်း၏ လှည်းကို လှည်းစောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်သူ ရွှေမော်ကလည်း မောင်းနှင်လာသည်။ ။

လှည်းများမှာ ဦးကြီးထွန်းတို့ အနားသို့ ရောက်သည် နှင့် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ။ သည် အခါ ဦးကြီးထွန်းနှင့် ကိုသိန်းမောင်တို့ မှာ မောင်သိုက်တို့ အားလုံးကို မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ သစ်တော၏ အနေအထားကိုသာ အကဲခတ်နေကြတုန်း။

သူတို့ လူငယ်များကသာ လှည်းပေါ်က ပစ္စည်းများကို အောက်သို့ချရန် ပြင်ဆင်နေကြသော်လည်း ဦးကြီးထွန်းကမူ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသေး၏။ သူ၏ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုလည်း အများ နည်းတူ အောက်သို့ ချချင်ပုံ မပေါ်သေး။ အနီးဝန်းကျင်ရှိ သစ်တော၏ အခြေအနေကို ထပ်ကြည့်လေ့လာရန် တောထဲ ဝင်သွားပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးကြီးထွန်းကို လူငယ်များက မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမပြု

ဘဲ မိမိတို့ ၏ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုသာ အောက်သို့ သယ်ချနေကြ တော့သည်။ ။ ထိုစဉ် -

"ဟေ့လူတွေ.. ဟေ့လူတွေ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ကြတာတုံးဗျ။ ဒီနေရာကို ကျုပ်တို့ ဦးထားတာ ကြာပြီဗျ"

သူတို့ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို အောက်သို့ သယ်ချသူချ၊ တဲဆောက်ရန် နေရာရွေးသူကရွေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြချိန်တွင် သူတို့ အရှေ့ဘက်ဆီမှ မကျေမနပ်သော အသံတစ်ခုက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်သိုက်တို့ မှာ အသံလာရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

ဝန်စည်စလယ်များ အပြည့်အကျပ်တင်ထားသော လှည်းနှစ်စီးသည် လှည်းလမ်းကြောင်းမှ ခွဲထွက်ပြီး သူတို့ ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်လာသည်။ ။ ထိုလှည်းနှစ်စီးပေါ်တွင် လှည်းမောင်းသူအပါအဝင် တစ်စီးလျှင် လူသုံးယောက်စီ လိုက်ပါလာကြသည် ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ ။

ထိုသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်လာသော လှည်းနှစ်စီးအနက် ရှေ့ဆုံးလှည်းမှ ပုကွကွ ဂင်တိုတိုနှင့် အင်္ကျီအကွက်ကြားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူက အလွန် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသံနှင့် "ဟေ့လူတွေ ပြောတာကြားလား"ဟု ထပ်ပြီး ဆိုလာပြန်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့ မှာ လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်တန့်ကာ လူချင်းမသိမသာ စုနေလိုက်ကြသည်။ ။ မစု၍ လည်း မရ။ အခြေအနေက သူတို့ ထင်ထားသည် ထက်ပင် တင်းမာလာမည့်ဟန် ရှိသည်။ ။

လှည်းနှစ်စီးမှာ သူတို့ နှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်သည် နှင့် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ။ ရှေ့ဆုံးက လှည်းကို မောင်းနှင်လာသော ဂင်တိုတို၊ အသားမဲခဲနှင့် အရပ်ပုသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ဘို့တင်ပြီး

ကျွဲတစ်ကောင်လို တောင့်တင်းသန်မာသော လူက လှည်းပေါ်က ဦးစွာခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူတို့ လူ၏ မျက်နှာများမှာ ပိုင်ဆိုင် ရယူထားပြီးသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်မို့ စိုးရိမ် ပူပန်မှုများ နှင့် ဒေါသမျက်နှာများကို ပြနေကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် မောင်သိုက်တို့ အဖွဲ့က (၉) ယောက်။ လူငယ်လူရွယ်တွေများ သည် ။ သူတို့ က ခြောက်ယောက်။ ပိန်ပိန်ညော်ညော် ချာတိတ်တွေလည်း ပါသည်။ ။ သန်မာပုံရသည် ဆို၍ အင်္ကျီအကွက်ကျားနှင့် အရပ်ရှည်ရှည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက်သာ ပါသည်။ ။ ကျန်လူကြီးတစ်ယောက်သည် မောင်သိုက်တို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးကြီးထွန်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ရှိ၏။

(၁၂)နှစ်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ပိန်ညော်ညော် ချာတိတ်နှစ်ယောက်မှာ လှည်းများ ပြန်ပို့ရန် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သော ခလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။

သူတို့ က ချာတိတ်နှစ်ယောက် အပါအဝင် လူ(၆)ယောက်။ မောင်သိုက်တို့ က လူ (၉)ယောက်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရင်ဆိုင်၍ သတ်ကြပုတ်ကြရမည်ဆိုလျှင် မောင်သိုက်တို့ က လူအင်အား သာသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လူငယ်များမှာ တအားတက်မိကြသည်။ ။ သူတို့ က ‘ဒုတ်’ဆိုလျှင် ‘ဒုတ်’ခြင်း။ ‘ဓား’ဆိုလျှင် ‘ဓား’ခြင်း။ လက်, လက်ခြင်း ဆိုလျှင်လည်း မောင်သိုက်တို့ ဘက်က ဝန်မလေး။ အစစအရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်။

"နေပါဦးဗျ ဒီနေရာကို ခင်ဗျားတို့ က ဦးထားတယ် ဆိုရအောင် ဘာအမှတ်အသား ရှိလို့ လဲ"

ရွှေမော်က သူတို့ ကို ဘာမထိပုံနှင့် ပြန်မေးလိုက်မှ ပင် ထိုလူမှာ ရွှေမော်၏ အမေးကြောင့် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။ ။

"အဲဒီမှာ ကျင်းတူးထားတာ မင်းတို့ မမြင်ဘူးလား"

ဟု အင်္ကျီအကွက်ကြားနှင့် လူက စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဒေါသနှင့် အော်ပြောသည်။ ။ ပြီးတော့ ညည်းသလိုလိုနှင့် "မျက်စိမပါတဲ့ လူတွေကျ နေတာပဲ"ဟု လည်း ဆိုလိုက်သေးသည်။ ။

"အိုဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ က စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောပါဗျ။ မအော်ပါနဲ့။ ။ ကျုပ်တို့ နားမလေးဘူး"

မောင်သိုက်က မခံချင်စိတ်နှင့် သူတို့ ကို ပြန်အော်သည်။ ။

"အော်... နားမလေးရင် မင်းတို့ မျက်လုံးတွေ ကန်းနေလို့ တို့ ဦးထားတဲ့ နေရာကို လာဦးရတာပဲ"

သူတို့ ကလည်း မောင်သိုက်တို့လိုပင် သဘောပိုက်ထားကြပုံ ရလေသည်။ ။ မောင်သိုက်တို့ ကို စူးစူးရဲရဲထပ်ကြည့်ရင်း သည်းမခံနိုင်လောက်သော အသံမျိုးဖြင့် ဆိုပြန်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထွန်းအောင်၊ ရွှေမော်တို့ ကလည်း တစ်ဖက်လူများကို လုံးဝ ကြည့်၍ မရတော့။ ။

"မကန်းဘူးဗျာ - မကန်းဘူး။ နားလည်တယ်။ နားလည်တယ်။ ကျုပ်တို့ က လူငယ်ပေမဲ့ မီးသွေးဖုတ်စားလာတာ အံ့ခွနေပြီ..."

"မီးသွေးဖုတ်ပြီးစားလာတာ အံ့ခွနေရင် ငါတို့ ဦးထားတဲ့ နေရာမှာ လာပြီး ဘာလို့ လူစွာလုပ်ရတာလဲ။ မင်းတို့ တို့ နေရာကို အခုဖယ်ပေးမလား၊ မဖယ်ပေးဘူးလား။ ဒါပဲ ပြော..."

သူကလည်း သတ္တိခံ ဘာဂမောင်။ လက်သီးလက်မောင်း တန်း၍ ဆို၏။ ပြီး သူ့ဘေးမှ လူများကိုလည်း လက်တို့ ၍ အချက်ပြလိုက်သည်။ ။

ခြေထောက်နင်း၍ သတိပေးသည် ။ အခြေအနေက မလှတော့...။

ထို့ကြောင့် မောင်သိုက်တို့ ကလည်း လူငယ်ပီပီ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မ ခံချင်ကြ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်ကြသည် ။ သူတို့ က သေးသေးတင်လျှင် မိမိတို့ က လုံးကြီးတင်ချင်သည် ။ ယခု သူ့စကားက နှမကိုပါ စော်ကားမော်ကား ပြောလေသဖြင့် မောင်သိုက်တို့ မှ ဒေါသကြောင့် အသားတဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည် ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်တီးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့သဖြင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ သူတို့ကို စိန်ခေါ်လိုက်သည် ။

"ကဲ.. မဖယ်ဘူးဗျာ..။ မဖယ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ။ လာလေ သတ္တိချင်း ယှဉ်ကြည့်ရအောင်"

"အော်.. မင်းတို့ က ဒီလိုလား"

"အေး.. ဒီလိုပဲ"

"ဟေ့ - မတရားတာဆိုရင် နည်းနည်းမှ ခံတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။ စံကျော်တဲ့ တစ်ကျော်ထဲရှိတယ်ကွ။ တစ်သက်မကလို့ ဆယ်သက် သေပလေ့စေ။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး..."

"ဟေ့ကောင် - မောင်သိုက် နေဦး နေဦး၊ ငါပြောပါရစေဦး။ မောင်သိုက်တို့ ထွန်းအောင်တို့ ရွှေမော်တို့ အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြစမ်း။ နောက်ဆုတ်ဆိုရင် အခုဆုတ်။ မဆုတ်ဘူးလား.. ဆုတ်မလား..."

နှစ်ဖက်လူများ ၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် အစွမ်းကုန် တင်းမာလာသော အခြေအနေကို ဦးကြီးထွန်းက ကြားသွားသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြေးချလာကာ နှစ်ဖက်ကြားသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရပ်လာသည် ။ ပြီးလျှင် သူ့လက်ထဲ၌ ဝင်းလက်သော ကိုင်းခုတ်စားကြီးကို ကိုင်၍ မိမိအဖွဲ့သားများကို

အော်ပြောသည်။ ဦးကြီးထွန်းမှာ လည်း ပြော၍ ရလျှင်ရ။ မရလျှင် စိတ်ထင်သလို လုပ်မည့်ပုံစံမျိုး။

ထို့ကြောင့် မောင်သိုက်တို့ မှာ ဦးကြီးထွန်းကိုကြည့်၍ ရှိန်သွားကြသည်။ ဦးကြီးထွန်းကသာ ယခုလို အချိန်မီ ဝင်ရောက်မတားဆီးလျှင် နှစ်ဖက်ရန်ပွဲမှာ တွေးဝံ့စရာပင် မရှိလောက်သော အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။

"ဦးကြီးထွန်းက ကျွန်တော်တို့ ကိုပဲ ပြောနေတာပဲ ဟိုဘက်ကလူတွေကိုတော့ မပြောဘူး..."

မောင်သိုက်က ဒေါသနှင့် ဦးကြီးထွန်းကို ပြန်အော်သည်။

"ဟေ့ကောင် မောင်သိုက်၊ ငါ လူ့လိုပြောနေတာကွ။ မင်းလူစကား နားမလည်ဘူးလား။ တောက်.. ငါ တယ်လေ..."

ဦးကြီးထွန်းက သူ့စကားကို နားမထောင်ရ ကောင်းလားဟု မောင်သိုက်ကို ဒေါပွသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဓားကြီးကိုဝင့်၍ မောင်သိုက်ကို ကြိမ်းမောင်းအော်လိုက်၏။

သည် အခါ .. မောင်သိုက်မှာ ဦးကြီးထွန်းကို မည်သို့မျှ မပြောဆိုရဲတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။

ထို့အတူ ထွန်းအောင်တို့ အားလုံးလည်း မလုပ်ဝံ့ကြတော့။ ဦးကြီးထွန်းအပြင် ကိုကျော်စိန်နှင့် ကိုသိမ်းမောင်တို့ ကလည်း ထွန်းအောင်တို့ရှေ့မှာ လာပြီး ဝင်ရပ်နေကြသည်။

"ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ကျုပ်တို့ က ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းပါဗျ။ ကောင်းကောင်း ပြောလဲ ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ကလည်း လူတွေပါ။ လူစကားကို နားလည်ပါတယ်..."

ဦးကြီးထွန်းက မိမိတို့ အဖွဲ့သားများကို အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းပြီးသည် နှင့် တစ်ဖက်လူကို လှည့်၍ ပြောသည်။ ။

"ကျုပ်တို့ ကလည်း လူလိုပဲ ပြောတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကောင်တွေက သက်သက် လူစွာလာလုပ်.."

ဦးကြီးထွန်း၏ စကားကို စံကျော်ဆိုသူက ပြန်အော်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင်.. တော်.. တော်။ မင်းနဲ့ စကားပြောလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းတို့ ထဲက လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောမယ် ..."

ဦးကြီးထွန်းက စံကျော်၏ စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ အော်ပစ်လိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ စံကျော်လည်း နည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွား၏။

"ဟုတ်သားပဲ စံကျော်ရ။ မင်းတို့ လူငယ်တွေကြောင့်လည်း ခက်ပါတယ်ကွာ။ တစ်ဆိတ်ရှိ မင်းတို့ က ရန်စကားပဲ ပြောတတ်တယ်။ ဘဝတူချင်း ပြောရာပြောကြောင်း ပြောကြရမှာ ပေါ့။ ဟိုတစ်ဖက်ကလည်း သူ့လူတွေကို ထိန်းသိမ်းနေတာပဲ။ မင်းက ဒီလိုပြောရလားကွ။ ကဲ ဒီအစ်ကိုက ဘာပြောချင်လို့ လဲ ပြောပါ။ ကျွန်တော်က ဒီအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒီကျင်းကိုလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဒီက မောင်စံကျော်တို့ ကိုယ်တိုင် လာပြီး တူးထားကြတာပါ..."

နောက်မှ ပြေးရောက် လာပြီး ဦးကြီးထွန်းလောက်ပင်ရှိသော လူကြီးက စံကျော်ဆိုသူ၏ ရှေ့သို့ ထွက်ရပ်ပြီး ပြောသည် ။ သူ၏ အပြောအဆိုက ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိသည် ။

ဦးကြီးထွန်းက "နောက်ဆုတ်ပါ.. နောက်ဆုတ်ပါ"ဟု ပြောဆိုနေ

သော်လည်း မောင်သိုက်တို့ က နောက်မဆုတ်ကြသေး။ စကားဝင်ရောက်မပြောသည် မှ လွဲပြီး အခြေအနေအားလုံးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိကြသည် ။

"ကဲ - ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးမယ်။ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောရအောင် ခင်ဗျားလူတွေကို ခင်ဗျား ထိန်းပါ။ ကျွန်တော့်လူတွေကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ..."

ဦးကြီးထွန်းက ကိုင်းခတ်ဓားကြီး တရမ်းရမ်းနှင့် စကားစသည် ။

"ကဲ.. စံကျော်နဲ့ အောင်ရွှေတို့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြစမ်း။ တို့ လူကြီးချင်း စကားပြောမယ်။ မင်းတို့ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ ..."

တစ်ဖက်လူကြီးက သူ့လူများကို ပြောသည် ။ သို့သော် စံကျော်ဆိုသောလူက သိပ်ပြီး ကျေနပ်ချင်ပုံမပေါ်။ အခြားလူများက ငြိမ်သွားကြပြီ မို့ သူလည်း ခဏတော့ ငြိမ်လိုက်ရဟန် တူသည် ။

"ကဲ - ဒီကျင်းရဲ့ ပေရှည်အလျား ဘယ်လောက်ရှိလဲ။ ခင်ဗျားတို့ တူးထားတဲ့ ကျင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သိမှာ ပေါ့"

ဦးကြီးထွန်းက အလုပ် လုပ်သည့်နေရာတွင် စေ့စပ်သေချာလှသည် ။ ထို့ကြောင့် ယခုလူများ သည် လိမ်ညာနေသလား။ သူတို့ တူးထားသော ကျင်းအမှန်စင်စစ် ဟုတ်လေသလားဟု သိရှိနိုင်ရန် ဤမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းပင်။

မောင်သိုက်တို့ လူတွေမှာ ဦးကြီးထွန်း၏ စကားဆုံးသည် နှင့် ထိုလူကြီး၏ အဖြေကို စောင့်၍ နားထောင်နေကြသည် ။ ရင်ထဲ၌ လည်း 'မှားပါစေ .. မှားပါစေ .. မှန်အောင် မဖြေနိုင်ပါစေနဲ့ "ဟု ဆုတောင်းရင်း ၊ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြရသည် ။ အကယ်၍ သည် လူကြီး၏

အပြော မှန်သွားခဲ့လျှင် ယခု ဤနေရာကို မောင်သိုက်တို့ လက်လွှတ်ဆုံး ရှုံးရမည် မဟုတ်ပါလား။

"ဒီကျင်းကို ကျွန်တော့်လက်လံနဲ့ တိုင်းပြီး တူးထားတာ၊ ဆယ်ရက် လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါ ပေတွေကိုက်တွေတော့ မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်လက်လံနဲ့ ဆိုရင် အလျား 'နှစ်လံ'ရှိတယ်။ လိုတာကို နောက်မှ ထပ်တူးမယ်ဆိုရင် အလုပ် စ,ရုံ စ,ထားတာ။ အနံကတော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့ အတိုင်း တစ်တောင်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်"

ဦးကြီးထွန်း၏ အမေးကို ထိုလူကြီးက ဒက်ခနဲ ပြန်ဖြေသည် ။ သူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးကြီးထွန်းက ကျင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဦးကြီးထွန်းနည်းတူ အဖွဲ့သားများအားလုံးမှာ လည်း ကျင်းဆီသို့ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ကြကာ စိတ်မှန်းနှင့် မှန်းဆနေကြသည် ။

"အင်း... အနံကတော့ တိုင်းကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ အလျားကလဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ နေမှာ ပဲ..."

ဦးကြီးထွန်းက "ဟင်း"ခနဲ သက်မကြီးချပြီး ပြောသည် ။

ဦးကြီးထွန်း၏ အပြောကြောင့် မောင်သိုက်တို့ ၏ ရင်ထဲတွင် ... "တို့တော့ .. ဒီနေရာက ထွက်သွားရတော့မှာ ပါလား.."ဟူသော အသိစိတ်နှင့် စိတ်အားငယ်သွားကြသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး။ မြွေကိုက်ရစေရဲ့ ။ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ လာပြီး အခုလိုဖြစ်ရတာလည်း မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျား မယုံသေးရင် ကျုပ် သက်သေပြမယ်။ အဲဒီကျင်းကို တူးတဲ့ နေ့တုန်းက ကျုပ်တို့ ရေနွေးကျိုသောက်ဖို့ ရေနွေးအိုးတစ်လုံးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးပါ ပါတယ်။ အဲ.. ဟိုဘေးမှာ ရေတွင်းတူးပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ရေနွေးတောင် ကျိုသောက်ကြသေးတယ်။ အဲဒီ - ရေနွေးအိုးတစ်

လုံးနဲ့ ပန်းကန်နှစ်လုံးကို ဒီကျင်းထဲထည့်ပြီး မြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ မယုံရင် ဒီမှာ ကြည့်ပါဗျာ.."

ထိုလူကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျင်းထဲကိုဆင်းပြီး မြေများ ဖို့ထားသော နေရာကို လက်နှင့်ယက်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် မြေကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော မြေရေနွေးခရားတစ်လုံးကို ဦးကြီးထွန်းတို့ ရှေ့ ထုတ်ပြလိုက်သည် ။ ပြီးလျှင် မြေကြီးများကို ထပ်မံယက်ကာ သူပြောသည့် အတိုင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန် နှစ်လုံးကိုလည်း ထုတ်ပြလိုက်ပြန်သည် ။

မှန်သည် ။ သူ့အပြောနှင့်အလုပ်က မှန်ချေပြီ။ လက်တွေ့ပြသသော သူ၏ ပြဿနာကလည်း မိမိတို့ အဖို့ လက်မခံနိုင်စရာ လုံးဝမရှိတော့။

ဦးကြီးထွန်းတို့ အဖွဲ့မှာ သည် နေရာကိုရောက်စဉ်က ကျင်းနှင့်တောကိုသာ ပြဿနာလုပ်ခဲ့ကြသည် ။ မီးသွေးဖုတ်ရာ၌ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော ရေတွင်းကိုမူ သူတို့ က တူးပြီးခဲ့လေပြီ။ ဤသည် ကို မိမိတို့ က မမြင်ခဲ့ချေ။

ထိုလူကြီး ပြဿနာ ပင် သူတို့ တူးထားသော ရေတွင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည် ။ သူတို့ တူးထားသော ရေတွင်းမှာ သစ်ခက်ဝါးခက်များ နှင့် အုပ်ဆိုင်းထားခဲ့သည် မို့လည်း ရုတ်တရက် မမြင်မိကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတော့ မိမိတို့ အရေးနိမ့်ချေပြီ။ မိမိတို့ ရောက်နေသော ဤမြေညီ သစ်တောတစ်ဝိုက်တွင် ရေတွင်းတူးပါက အလွန်ဆုံး (၁၀)ပေမျှသာ တူးရမည်။ စမ်းကောင်းသဖြင့် ရေနီးသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိတို့ မှသည် နေရာကို မက်မောခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သည် နေရာကို မိမိတို့ ထက် အလျင်ဦးထားသူက ရှိနှင့်ချေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ မှာ သည် နေရာကို စွန့်ခွာကာ တခြားနေရာ

ကောင်းတစ်ခုခုကို တော၏ အလယ်ကြော၌ ရှာဖွေကြရဦးတော့မည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ မိမိတို့ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းပစ္စယများ ချနေစဉ်၌ ယခုလို ဖြစ်ရသည် မို့ တော်သေးသည် ။ အကယ်၍ နောက်တစ်နေ့မှ ဆိုလျှင် မိမိတို့ အဖို့ ယခုထက် ပိုမိုဆိုးဝါးသောဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပေမည်။

အကြောင်းမူ နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင် လှည်းများကို ရွာသို့ပြန်ပို့လိုက်ပြီး ဖြစ်ကြမည်။ ထိုအခါ မိမိတို့ ၏ စားအိုးစားခွက်နှင့် ပစ္စယများကို ဖြစ်သလို သယ်ကြ ပိုးကြရမည်ဆိုလျှင် ပိုမို၍ ပင် အချိန်ကုန်လူပန်း ဖြစ်ကြရမည်။

"ကဲ... မင်းတို့ အမြင်ပဲ၊ ဒါ သူတို့ နေရာဆိုတာ ရှင်းပြီမဟုတ်လား။ မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေကို လှည်းပေါ်ပြန်ပြီး တင်ကြတော့။ ဟေ့ကောင် မောင်သိုက်၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ လုပ်လေ..။ ကျုပ်တို့ မှားသွားပါတယ်ဗျာ.. ကျုပ်တို့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ.."

ဦးကြီးထွန်းက ဆုံးဖြတ်ချက် ချချေပြီ။ သို့ရာတွင် မောင်သိုက်က ခပ်ဝိုင်ဝိုင် လုပ်နေသဖြင့် ဦးကြီးထွန်းက အော်သည် ။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် တစ်ဖက်လူများကို တောင်းပန်စကား ပြောကြားသည် ။ မောင်သိုက်လည်း နေရာမှ ထွက်ခွာကာ သူပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ရတော့သည် ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ.. ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အမှန်တရားကို သိရင် ပြီးတာပါပဲ"

တစ်ဖက်လူကြီးကလည်း မိမိတို့ အားလုံးကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း ဆိုသည် ။ ထို့အတူ မိမိတို့ ကို ရန်မူ၍ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်နေကြသော လူများ ၏ မျက်နှာတို့ တွင် လည်း အပြုံးများ ဝေ၍ နေလေသည် ။ သူတို့ ၏ အပြုံးက အောင်နိုင်သူတို့ ၏ အပြုံး။ သူတို့ ၏ အပြောအဆိုတို့

က အောင်ပွဲရသူတို့ ၏ အပြောအဆိုမျိုးပင်။

"မင်းတို့ တစ်တွေဟာ လူကြီးတွေပြောရင် ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ချင်ကြဘူး။ ဒီနေရာကို ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုပြဿနာမျိုး ဖြစ်ကို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ငါအစကတည်းက သိတယ်။ သိလို့ ပြောလည်း မင်းတို့ က လက်မခံချင်ကြဘူး။ ကဲ - အခုတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သောက်ရှက်ကွဲပြီး နှစ်ခါပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်တာပေါ့.."

ဦးကြီးထွန်းက အမြော်အမြင်ရှိသူမို့ သူ့ပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ်က မချခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူက ပင်ပန်းမှုမရှိခဲ့။ သူ့လှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ရင်း အားလုံးကို ခြံ၍ ပြောလိုက်သည် ။ ပြီးလျှင် သူ့လှည်းကို စတင်၍ သည် နေရာမှ နောက်တစ်နေရာသို့ တောလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည် ။

ဤသည် တို့ ကြောင့် အဖွဲ့သားများအားလုံးမှာ ရှက်ရှက်နှင့် အောက်ချထားသော ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး၍ ကမန်းကတန်း လှည်းပေါ်သို့ တင်ကြရ၏။ သည် တစ်ချိန်၌ ဦးကြီးထွန်းကို သူတို့ က မည်သို့မျှ ‘စောဒက’ မတတ်နိုင်ကြတော့။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ခံကြရသည် သာ။

လှည်းပေါ်ကို ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး တင်ပြီးကြသောအခါ ရှေ့ဆုံးလှည်းဖြစ်သော ဦးကြီးထွန်း၏ လှည်းကို မိစေရန် အားသွန်မောင်းနှင်၍ နောက်က လိုက်ခဲ့ကြရတော့သည် ။ သူ့ဒေသ၊ သူ့အရပ်၊ သူ့ဥပဒေဆိုသည် မှာ မည်သူမျှ လွန်ဆန်နိုင်သော အရာမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဥပဒေက.. ဥပဒေ၊ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်..’ဟူ၍ ဥပဒေကို ချိုးဖောက် လွန်ဆန်သောသူသည် ဥပဒေ၏ ထိုက်တန်သော အပြစ်ကို ပြန်လည်၍ ခံကြရသည် မှာ ဓမ္မတာတည်း။

ထို့ကြောင့် သူတို့ မှာ လည်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဘွားလက်ထက်က

ချမှတ်ထားသော တော၏ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်မိသည် မို့ ယခုတော့ ဥပ
ဒေ၏ အပြစ်ဒဏ်ကို လှလှကြီး ခံကြရချေပြီတကား။

(၂)

မိုးစင်စင် လင်းပြီဖြစ်သော်လည်း နေခြည်ကိုကား မမြင်ရသေး။ ဆောင်း၏ နံနက်ခင်းမို့ သူတို့ ရောက်ရှိနေကြသော တောထဲကို နှင်းမှုန်များက သိုင်းခြုံထားသည်။ လေကလည်း ရိုးမကိုဖြတ်၍ ညှင်းညှင်းသွဲ့သွဲ့ တိုက်ခတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံစီနှင့် အေးလှသည်။

သူတို့ မှာ မနေ့ကတည်းက ဆောက်လုပ်ပြီးဖြစ်သော တဲရှေ့ရှိ မီးလင်းဖိုကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ မီးလှုံနေကြသည်။ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ် ထမင်းကြော်ကို အဆာပြေ စားသောက်ရင်း အချမ်းဒဏ်ကို ကာကွယ်နေကြရသည်။ ထို့နောက် လုပ်ငန်းအကြောင်း စကားများကိုလည်း ပြောဆိုတိုင်ပင် နေကြရပြန်သည်။

သူတို့ ရောက်ရှိနေကြသော တောကြီးမှာ ကျားနေဆင်အောင်းမို့ နွားများ ကျွဲများ လှည်းများကို မနေ့ကတည်းက ရွာသို့ ပြန်လည်ပို့လိုက်ကြပြီ ဖြစ်၏။ အပို့အယူကိစ္စကို တင်ဆိုင်၊ ကြည်ဝင်း၊ လှဝင်းတို့က တာဝန်ယူကာ ရွာသို့ မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

ယခု သူတို့ ၏ လက်ရှိအင်အားမှာ (၆)ယောက်သာ တောထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ မီးသွေးတစ်ဖိုလျှင် လူနှစ်ယောက်ကျ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ လူပေါင်း (၆) ယောက်ရှိသည်။ မီးသွေးသုံးဖို တစ်ဆိုင်းကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဟု တွက်ထားကြသ

ည် ။

သို့ရာတွင် ဦးကြီးထွန်းက တစ်ဖိုစီ တစ်ဖိုစီ လူခွဲ၍ လုပ်ဆောင်ကြမည်အစား စုပေါင်း၍ လုပ်ရမည်ဟု ဆိုလေသည်။

"ဒီလိုကွာ.. တစ်ဖိုစီ၊ တစ်ဖိုစီခွဲပြီး၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲတော့ သိပ်ပြီး ခရီးမတွင် ဘူး။ မီးသွေးတစ်ဖိုကို တို့ ၆-ယောက်စလုံး ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြမယ်။ ပထမဆုံးပြီးတဲ့ ဖိုကို ပထမဆုံး မီးတင်မယ်။ ဒီတစ်ဖိုပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ဖိုကိုလုပ်မယ်။ နောက်တစ်ဖိုပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ဖိုပေါ့။ ဖိုအားလုံးလည်း လုပ်လို့ ပြီးရော... အဲဒီဖိုကိုလည်း အားလုံးဝိုင်းလုပ်။ အဲဒီတစ်ဖိုပြီးတော့ နောက်တစ်ဖိုဟာ မီးသွေးမီးဖိုဖော်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒါမှ တို့ အားလုံးလည်း သက်သာမယ်။ လုပ်ငန်းလည်း မြန်မြန်ပြီးမယ်။ ရတဲ့ မီးသွေးကိုလည်း ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူကြတာပေါ့။ အတူတူလည်း ငွေပေါ်မယ်။ ဒီတစ်ဆိုင်းပြီးမှ နောက်တစ်ဆိုင်းကို ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လားကွ။ သိမ်းမောင်"

ဦးကြီးထွန်းက စုပေါင်းလုပ်ငန်း၏ အကျိုးများ ပုံကို အဖွဲ့သားအားလုံး နားလည်သဘောပေါက်စေရန် တစ်လုံးချင်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ။ ပြီးလျှင် သူ့ဘေးတွင် ရေနွေးကြမ်း ဇိမ်နှင့်သောက်နေသော ကိုသိမ်းမောင်ကိုလည်း လှမ်း၍ ပြောလိုက်သေးသည်။ ။

"ဟာ.. အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ စည်းစည်းလုံးလုံးလည်း ရှိမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကျိုးတူ စီးပွားဖက်တွေဆိုတော့ မလိုစိတ်တွေလည်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး .. ဗျ။ စည်းလုံးခြင်းဆိုတာ အရာရာကို အောင်မြင် အောင်မြင်ခြင်းပဲ မဟုတ်ဘူး လားဗျ။ ဦးကြီးထွန်း..."

ဦးကြီးထွန်း၏ စကားကို မောင်သိုက်က ဝင်ထောက်ခံသည်။ ။ သိမ်းမောင်က ခေါင်းညိတ်၏။ ကျန်လူအားလုံးကလည်း သဘောကျကြသည်။

"အေး.. ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ကို ငါတစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ငါ့စကား နားမထောင်လို့ ဟိုနေ့ကလည်း တုတ်ပွဲဓားပွဲဖြစ်ဖို့ ၊ နည်းနည်းလေး လိုတော့တယ်။ အေး... အခုလည်း ငါတို့ လူကြီးတွေရဲ့ စကားကို နားမထောင်ချင်ဘူး ဆိုရင်တော့ .. မင်းတို့ ကို တာဝန်မယူနိုင်ဘူး..။ ကိုယ်ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြ..."

ဦးကြီးထွန်းပြောလည်း ပြောစရာ။ လွန်ခဲ့သောနေ့က အဖြစ်အပျက်မှာ သူတို့ အသုံးမကျ၍ ဖြစ်ရသည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူကြီးတွေ၏ စကားကို နားမထောင်၍ ဖြစ်ရသည် ။ ယခုလည်း ဦးကြီးထွန်းက သူ့စကားကို နားမထောင်လျှင် တာဝန်မယူနိုင်ဟု ဆိုလာသောအခါ အဖွဲ့သားတွေအားလုံးမှာ နားထောင်ပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်ကြရလေသည်

။

"ကဲ.. ငါ့စကား နားထောင်မယ်ဆိုရင် လုပ်ငန်းစကြမယ်။ သစ်ဝါးခုတ်ဖို့ ပြင်ကြ ဆင်ကြ။ နေတောင်ထွက် လာပြီကွ..."

ဦးကြီးထွန်းက တည်ငြိမ်သောအသံနှင့် ဆိုသည် ။ အကုန် သူတို့ မှာ ဦးကြီးထွန်းအား ကတိပေးထားပြီးပြီမို့ ဆင်ခြေမတက်ရဲကြတော့ ထိုင်ရာမှ ထကြရလေတော့သည် ။ သစ်ဝါးခုတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြရလေတော့သည် ။
